

הצפרדע הירוקה

בארץ רחוכה ששם כבר שכחתי חיו פעמי שני מלכים בשם פרידור ודיאמנטינו. הם היו בני דודים ושכנים והפיות שמרו על שניהם. אך האמת היא שנשוויהם אהבו אותם הרבה יותר מאשר הפיות.

כפי שהוא קורה בדרך כלל, לנסיכים קשה יותר להיות טובים מאשר לאנשים פשוטים. וכך גם היה עם פרידור ודיאמנטינו אך הפיות קבעו שדימנטינו הוא הגראע יותר. ובאמת הוא התנהג כל כך רע כלפי אישתו אングלנטינה שהפיות לא נתנו לו לחיות יותר והוא מת, והשאר אחראי בת קטנה.

МОובן שהילדיה ירשה את הממלכה אך מאחר שהייתה עוד קטנה האלמנה של דיאמנטינו הוכרזה עצרת. המלכה אלמנה הייתה חכמה וטובת לב ואנשים אהבו אותה. אך דבר אחד צער אותה, הוא שמסיבת כלשי הפיות החליטו שהן תגדלנה בעצמן את הנסיכה הקטנה סרפנטינה.

פרידור, המלך השני אהב מאוד את

אישתו קונסטנצה, אך לא דאג לה כראוי ולא נתן לה את תשומת לבו מספקת, ובכך גרם לה צער רב. כדי להעניש אותו על כך הפיות החליטו שהיא תמות פתאום.

רק אחרי מותה הרגיש המלך כמה שאהב אותה, והאבל שלו היה רב (אם כי לא שכח לרגע את חובותיו המלכותיות) שאנשים קראו לו פרידור המתאבל.

אמנם קשה לתאר אדם כלשהו יוכל לחיות כמו פרידור, שקוע באבלו במשך חמיש-עשרה שנה, והוא היה מת בוודאי לולי הפיות ששמרו עליו. הנחמה היחידה של המלך הייתה בבנו ספר, שהוא רק בן שלוש כאשר מתה אמו. תשומת לב רבה ניתנה לחינוכו וכשהיה בן חמיש-עשרה הוא ידע כבר הכל מה שצריך לדעת נסיך. חוץ מזה הוא היה גם נאה, נעים הליכות ומלא חן, אהב מאד את אביו. אלא שהפיות התחליו לחשוש שהדבר יפריע בתוכניות אותן הן עשו עברו הנסיך הצעיר. لكن שמו בחדרו מראה קטנה במסגרת שחורה, כזו שמביאים מונציה לעיתים קרובות.

מספר ימים הנסיך לא הרגיש שמשהו חדש

אליה היו מעשיהן של הפירות ואנו חייבים להניח
כי הייתה להן סיבה לכך.

עברו כבר חמיש-עשרה שנה אחריו מות אמו.
הנסיך ספיר היה אז כבר בן שמונה-עשרה.
מלך פרידור שקע יותר ויותר בצערו ובסוף
חלה מאד ודומה היה שימי ספורים. הוא היה
אהוב מאד על נתיניו והידיעה על מחלתו צערה
מאוד את כולם ובמיוחד את הנסיך.

במשך כל זמן מחלתו המלך דיבר רק על
המלכה ועל הגעגועים אליה ועל קר שבودאי
בקרוב יכול לראות אותה. כל הרופאים וכל
שיטות המרפא נסעו כבר ושם דבר לא עזר
ובסוף המלך שכנע את כולם שישאוו אותו
בשקט בחדרו, ולא יבוא יותר להטריד אותו.
מלך סבל במיוחד מכאבים חזקים בחזה והוא
נsem רק בקושי. لكن הורה למשרתים לפתח את
כל חלונותיו בחדרו, כדי להכנס יותר אויר צח.

יום אחד, כאשר המלך היה לבדו, הופיע ציפור
צבעונית, שהסתובבה ליד הארון ובסוף
התישבה על אדן החלון שלו בחדרו. נזקתה היו
חולות זהבות, רגליים ומkörperה מאודם נוצץ,
עיניה מבריקות יותר מכל יהלום, ועל ראשה

הופיע בחדרו, אך יומם אחד ראה את המראה
וניגש כדי להתבונן בה טוב יותר. להפתעתו הוא
ראה בה לא את בבאותו שלו, אלא פניו נערה
צעירה,יפה כמו בוקר ממש. ולא רק זאת, אך
במראה קסומה אפשר היה לראות כל תנועה
של הנערה הצעירה.

כפי שניתן לתאר, הנסיך אבד את ראשו כליל
ולא ניתן היה להוציאו מהחדר שלו, כי היה כה
עסוק בציפייה בנערה. מובן שהוא נהדר לראות
את אהבתו בכל רגע, ויחד עם זאת הוא חשש
מהרגע בו הרטפהה הזו תיגמר.

מראה הקסומה נשarra בחדרו השנה אך
פתחום הוא ראה דבר שהdagיג אותו. כאשר
הבית על הנערה נדמה היה לו כי אצלה נמצאת
מראה דומה, בעלת אותו הכוח הקסום.

ואמנם אכן. המראה הייתה אצל הנערה רק זמן
קצר, אך היא שכחה את כל חובהה בגל קר.

ספיר יכול היה לנחש בקלות מדוע הנערה
עסוקה כל כך בהבטה בראשה, אך הוא, למרות
שניות זאת, לא יכול היה לראות את הפנים
שהיא רואה בראשה. הוא יכול היה רק לדעת
שהיא גבר וזה גרם לו להיות קנאית יותר.

ובקרוב הוא שב לנצח הקודם. הנסיך ספיר, שהצטער מאד על מצבו של אבא האהוב, החליט שיוכל אולי להצליח עצמו שם, איפה אחרים נכשלו. הוא הכין את עצמו לחיפוש אחרי הציפור. למרות כל השכניםים הוא יצא בדרך עם פמלייתו, בתקווה שיאיר לו המזל. לא הייתה לו כל תוכנית ולא ראה כל סיבה להעדיף דרך אחת על שנייה. הוא רק התכוון לבקר שפגש בדרך. לא הצליח למצאו אותה או להיעדר על אודוטיה.

בסוף הגיע לעיר גדול בו צמחו רק ארזים. אך למרות הצל הרב שיצרו העצים החדשים למיטה היה ירוק ומכוסה בפרחים נחדרים. נראה היה לספир שהוא המקום בו הצייפורים יבחרו לחיות והוא החליט לא לוותר ולא לעזוב את העיר עד שיבדק אותו מקצתה לפחות. ועשה בכך יותר. הוא ציווה להכין רשותות ולצבוע אותן באותו הצבעים כמו צבעי נצחות הציפור. הוא ידע שהוא נטאפסים ביותר קלות במאשדומה לנו עצמנו.

היא כתה. אינני יכול לתאר ממה עשוי היה הכתה, אך אני בטוח שהוא מפואר יותר מאשר כל השאר. לא יוכל לומר כלום על קולה, כי היא לא שרה כלל. למעשה היא רק הביטה ללא הפסקה על המלך, ועם מבטה הרגיש המלך שכוחו החוזר אליו. בעבר רגע הצייפור עפה לתוך החדר ולא הפסיק להביט על המלך, והוא נעשה חזק יותר ויותר עד שהבריא כליל והיה חזק אפילו יותר מאשר לפני מות המלכה.

מאוחר מהבראותו ניסה המלך לתפוס את הצייפור, אך היא הייתה זריזה ביותר והצליחה להתחמק.

לשווה הוא תיאר את הצייפור לאנשי חצרו שהתחילה לחפש אותה בכל הסביבה, אך למרות כל המאמצים לא הצליחו למצוא אותה. היא נעלמה כליל.

אhabתם של אנשי הארץ למלך פרידור הייתה כה רבה, והפרש על מציאות הצייפור כה גדול שתוך זמן קצר כל אנשי הממלכה יצאו לשודות לחפש את הצייפור והערים התרוקנו לגמרי. אלא שהבראותו של המלך הייתה זמנית בלבד

שאומר לך, אך לא יותר מזה. קודם עליך לאסוף את כל הפלמלה שלך ולשכנם בבקתה קטנה לא רחוקה, עד שתזדקק להם. אחר כך תלך, לבך לגמרי, דרומה בדרך שתמצא ימינה مكان. לכל אורך הדרך שטולים ארדי לבנו, ובוסף תראה טירה. ועכשו תקשיב בקפידה קח את גרגיר החול הקטן הזה ושים אותו באדמה קרוב לשער הטירה. ואז כנס ישרא לאורוותה, בחור לך את הסוס היפה ביותר ואל תשים לב לדבר מלבד מה שאתה כפוי שרק תוכל. קופץ על הסוס וחזור הנה מהר כפי שرك תוכל. שלום, נסיך. אני מאמין לך מזל" והצפרדע קפזה חזרה למים ונעלמה.

הנסיך, שהתמלא עכשו תקווה, עשה בדיקות שיעצה לו הצפרדע. הוא השאיר את פמליתו בבקתה ובעצמו המשיך בדרך שהצפרדע הראתה לו, עד שהגיע לטירה מפוארת. הוא לא התפלא מיפוריה אלא מהר הטמין את גרגיר החול באדמה. באותו רגע כל השומרים נרדמו ושעריו הטירה נפתחו. הוא רץ מהר לאורוותה וכבר בחר את הסוס היפה ביותר כשפטאות שם לב לרתמה מפוארת התלויה ליד. הוא הבין

במלואה של עשיית הרשות נעזר הנסיך בceptors מנוסים ובאנשי פמליתו שידעו היטב את המלאכה. כי הרי איש לא יכול לשרת בחצר המלך אם לא יודע לעשות את הכל. ביןתיים המשיך הנסיך לתור את העיר וטור כך נעשה צמא. הוא היה עייף למדוי אך למזו לתקל בمعنى הנובע מים זכרים ביוטר. מאחר שהיה נסוע מנosa הוציא מכיסו ספלון קטן (שבlude'i זהה לא יצא נסוע מנosa לדרך), ורצה לטבול אותו במים. אך פתאום צפרדע יrokeה, קטנה יפה יותר מכל צפרדע אחרת, קפזה לתוך הספל.

ספיר ניער את הספל כדי להוציא אותה משם, אך היא חזרה וקפזה שוב פנימה. ספיר התרגז וניסה לזרוק את הצפרדע בפעם נוספת, כשפטאות הצפרדע הקטנה הביטה עליו בעיניהם היפות ביותר שבulous ואמרה "אני ידידה של הציפור אותה אתה מחפש, וכך אשר תרוווה את צימאונך, תקשיב לי".

הנסיך שתה לרוויה ואז, לפי הוראת הצפרדע היrokeה, נשכב על הדשא כדי לנוח. "ובכן" אמרה הצפרדע "תעשה בדיקך רב כל זה

ימצא נערה יפהפייה, ישנה. עליו להעיר אותה ולקחת אותה משם, בלי להתחשב בהנגדותה. הנסיך מילא את הוראות הצפרדע זו אחרי זו וגם בפעם השנייה הכל יתנהל בסדר. הוא מצא את הנערה הישנה במיטהה, העיר אותה ו אמר לה ללבשת אותה. אחרי שכנוו קוצר הנערה הסכימה, ורק ביקשה שיתן לה ללבוש את שמלהה. הבקשה נראית לו הגיונית ולא על דעתו של הנסיך לסרב לכך. אך ברגע שהוא רק נגעה בשמלתה כל אנשי הטירה התעוררו והנסיך נתפס ונקשר. הוא היה נבוך ואפילו לא ניסה להסביר את מעשיו אך הפירות ידידותיות שלו דאגו לרכך את לבם של אנשי הטירה והוא יצא משם בלי עונש.

מה שהדאג אותו עכשו במיוחד הייתה המחשבה על פגישה עם הצפרדע הקטנה שננתנה לו את עצותיה. איך יוכל להופיע בפניה עם סיפורו? אך אחרי לבטים רבים החליט בסוף שאין ברירה אחרת וعليו לחזור ולשמוע את מה שmagיע לו. והואאמין נזפה בו קשות כי הייתה מרוגצת ביותר, אך הנסיך ביקש בהכנע את סליחתה והסביר שקשה היה לו לסרב לאישה

שהרתמה שייכת לסתו ובלי לחשוב לך אותה ושם אותה על גבו של הסוס (כי באמת קשה להאשים את מי שגונב סוס גם בגיןבת הרתמה).

אך באותו רגע כל אנשי הטירה התעוררו, התנפלו על הנסיך, תפסו אותו והובילו לפני בעל הטירה. לפחות הוא מצא חן בעיניו של בעל הטירה, ולמרות שתירוצים שלו היו חלשים ביותר ניתן לו ללבשת משם.

מאוד עצוב וمبוייש חזר הנסיך ברגל אל המעיין ושם הצפרדע התחללה לגעור בו.

"למי אתה חושב ATI?" קראה בכעס "האם דיברתי אליו רק להנאתי? מדוע לא שמעת בעצתי?"

אלא שהנסיך נראה כל כך אומלל וمبוייש שבסוף גם ליבה של הצפרדע הקטנה התרCKER והיא נתנה לו עוד גרגיר אחד, אך הפעם גרגיר זהב ולא חול.

היא נתנה לו הוראה לחזור לטירה כמו קודם, אך במקום ללבכת לאורויה להיכנס יש לטירה עצמה. שם היה עליו לעبور במחירות בכל החדרים עד לחדר מלא ריח בושם. בחדר זה

היה להיות לבית מצין לציפור, אך לא נגע בו. הוא חזר לمعיין על קצה אצבעות, כדי לא להעיר את הציפור, אבל הופתע מאוד כי במקום עמד בית קטן, בניו בטעם טוב ובדלת עמדה נערה יפה, שלמרαιיה ראשו הסתווב.

"גבירתי" קרא, בלי לדעת מה הוא אומר "מה? זו את?"

היא הסמיקה ואמרה "אדוני, זה כבר זמן מה אני מכירה את פניר, אך איןני חושבת שאי-פעם ראיית אותה".

"הו גבירתי" ענה הוא "לא תוכל אפילו לנחש כמה ימים וכמה שעות התבוננתי בפניר בהערצה".

והם סיפרו זה לזה על כל הדברים המוזרים שקרו להם והשתכנעו שבאמת ראו זה את זו במראות הקסם.

אחרי כל זה שאל הנסיך איך קרה שלמזלן הגדל הוא מזא אותה מטילת העיר, והאם ראתה את המuin שכעת נעלם והאם היא יודעת דבר מה על הצפרדע, שלא הוא חייב כל כך הרבה, ולמי הוא צריך לתת את הציפור, שמשום מה עדין ישנה בשקט על הענף.

הצעירה ולמנוע ממנה להתלבש. "עליך ללמידה לעשות כפי שאומרים לך" ענתה הצפרדע.

אך ספיר המש肯 היה אומלל כל כך וביקש מאוד שתסלח לו עד שבסוף כUSA של הצפרדע פג. היא נתנה לו יהלום קטן ואמרה "לך והטמן את היהלום ליד שער הטירה. אך תזהר לא להיכנס לאורווה או לחדר השינה. לך ישר לגינה ותעביר משם לחורשה קטנה יロקה שבמרכזזה עומד עץ בעל גזע זהב ועליו יהלומים. שם, על העץ הזה תמצא את הציפור שאתה מחפש כל כך. חתוך את הענף שעליו יושבת הציפור ותביא אותו לכוא מיד. אבל אני מזהירה אותך שאמ הפעם לא תבצע בדיקת הוראותי, כפי שעשית כבר פעמיים, לא תוכל לצפות ממני כל עזרה יותר".

היא קפזה למים והנסיך, שדבריה נגעו מאוד ללבו, הבטיח לעצמו לנוהג הפעם לפי הוראותיה.

הוא מצא הכל כפי שתארה הצפרדע, חתך את הענף שעליו ישנה הציפור הצבעונית. הוא ראה אמנים לא רחוק ממש כלוב זהב נהדר שיכול

מואוד כשמיעה זאת ועיניה התמלאו בדמיות.
"אדוני" אמרה "איןך יודע כלום עלי פרט למה שראית במראה. ואני, שלא יודעת אפילו את שמות הורי, לומדת עכשיו שאתה בן מלך". לשואו ניסה להסביר לה ספיר שאהבה עשוה אותם שווים. סרפנטין ענתה רק "אני אוהבת אותך יותר מדי כדי להסכים שתינsha למישחו נמור מעמדך. מובן שאהיה אומללה מואוד, אך את דעתך לא אשנה. אם לא אשמע מהפירות שמעודי שווה לזה שלך, לעולם לא אסכים להינsha לך".

הויכוח היה נמשך עוד הרבה לולי הופעה פיה אחת במרקם של שנhab ואיתה אישת בוגרת. באותו רגע הציפור התעוררה והתיישבה על כתפו של ספיר (ושם נשאה כבר כל הזמן) והחילה ליטוף בכנפה את צווארו. הפיה אמרה לסרפנטין שהיא מרצה מאוד מהתנהגותה והציגה לפניו ספיר את הגברת שבאה אליה. הייתה זו דודתו אנגלנטינה, אלמנתו של דיימנטינו ואמא של סרפנטינה. ואמנם סרפנטינה הייתה בת מלך ועם היודע לה זאת הייתה מוכנה לשאת את ספיר.

"הו, אדוני" ענתה הנערה מבוכת מה הצפרדע עומדת לפניך. שמע את סיפוריו כי אין אורך במיעוד. איןני יודעת מי הם ההורים שלי ואיפה ארצי, ודבר היחידי ידוע לי הוא ששמי סרפנטין. הפיות לךו אוטי מיד עם היולדו ומחנכו אותי בנעם רב, אבל תמיד חייתי שגידלו וחנכו אותי בונעם רב, אבל תמיד חייתי כאן בבדידות. אבל בשנתיים האחרונות הדבר לא הכביד עליו, כי הייתה לי מראה.." וכך בישנותה ומבוכתה כמהען ממנה המשיר, אך היא התעשתה מהר.

"אתה בוודאי יודע שהפירות דורשות צוות מוחלט. אלה הן שינו את הבית הקטן הזה בمعنى ואתה הפכו לצפרדע. אלה הן שאמרו לי לדבר לאדם ראשון שיזדמן לכך, כפי שדיברתי אליך. תאמין אדוני, שקשה היה לי להופיע בפנייך בדמות אiomה צזו, אך לא הייתה לי ברירה אלא לציית. בכל מעודך רציתי שתצליח במשימתך, ושתמצא את הציפור הנהדרת, למרות שאתה יודעת מדויק חיפשת אותה". אז ספיר הסביר את מצב בריאותו של אביו המלך וכל שסופר כאן קודם. סרפנטין התעצבה

וזה התchapko כולם, הפיה עלתה על המרכבה
שלה עם אנגלנטינה לידה, וספיר וסרפנטינה
ביחד עלו למושב הקדמי. הם גם שלחו מסר
לפמליית הנסיך כדי שיחזרו לארכונו של המלך
פרידור, כי הציפור הצבעונית נמצאה. וזה
התחלו כולם לעוף באוויר במרכבה, ורק
לסרפנטינה ולספייר נדמה היה שהזמן לא עבר
כלל. הם היו עדין נבוכים מאד ושמחהים
שרואים זה את זו, כאשר המרכבה הגיע
לשערי ארכונו של פרידור.

המלך שכוב גוסס על גג הארכון. אך כשהיה
הארמון נראה מהמרכבה, הציפור הצבעונית
עפה ישר אל המלך והוא הבריא מיד. וזה
הציפור הפכה לדמותה האמיתית, שהייתה לא
אחרת אלא המלכה קונסטנצה, אישתו של
פרידור, שכולם חשבו כי היא מתה זמן.
פרידור שמח מאד כשיכול היה לחבק שוב את
אישתו ואת בנו ובסיוע הפיות הוחל בהכנות
לನשואי ספיר וסרפנטינה, בתם של אנגלנטינה
ודיאמנטינו ונסיכה לא פחות מספיר.
כל נתיני הממלכות שמחו מאד וכולם חי
מרוצים עד סוף ימיהם.